

Pris paa de fire vigtigste Nødvendighedsartikler, Brød, Smør, Flæsk og Brændsel, saa kan man sige: nu har vi de fire Livsforløsnødenheder, som det er en Livsbetingelse for alle at have til en Pris, der ligger ens for alle — og det er det, Staten sørger for —, saa er der kun tilbage for Kommunerne at sørge for, at de, der ikke kan nøjes med denne almindelige Regulering, faar supplerende Hjælp fra Kommunerne. Kommunerne kan heller ikke gøre andet efter Ministerens Forslag; efter dette kunde de ganske vist foretage en almindelig Regulering, men alle har indrømmet, at det vil ikke være tilstrækkeligt for dem, der stærkest føler Dyrtidens Tryk. For dem vil en yderligere Regulering være nødvendig. Her maa drages en Grænse, og den vil alle Dage være der, og ingen Moders Sjæl, heller ikke den højtærede Minister, kan slette den. Den almindelige Regulering kan være tilstrækkelig for den, der sidder med $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., men den er det ikke for den, der sidder med en Indtægt af 1 000 Kr. om Aaret, og naar det er saaledes, saa er det nødvendigt, at der kan ydes ydeligere Tilskud, blandt andet til Husleje og Beklædning, og dette bør ydes fra Kommunernes Side. Man vil være vel tjent med kun at overlade Kommunerne dette, og der vil være langt færre, der har Brug eller Trang for denne supplerende Hjælp, naar Hovedreguleringen har fundet Sted fra Statens Side. Derfor tror jeg, modsat Ministeren, at naar vort Ændringsforslag bliver vedtaget, vil det blive modtaget med Glæde baade af Kommunalbestyrelserne og af dem, der skal nyde godt af det. Der skabes ikke noget Skel herigennem, men man forhindrer netop, at der skabes et Skel, naar man overlader den almindelige Regulering til Staten. Derfor maa jeg fastholde, at det vil være heldigst, hvis de af os stillede Ændringsforslag vedtages, og jeg vil paa ny anbefale dem til det høje Tings Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Rode): I sine Bemærkninger stiller det ærede Medlem (Martin Hansen) sin § 1 og sin § 2 sammen overfor tidligere Forslag og mener, at det som Helhed vil blive bedre modtaget end det oprindelige Forslag. Det er slet ikke herom, der i Dag føres nogen Diskussion mellem det ærede Medlem og mig. Naar hans Parti er gaaet med til en saadan almindelig Prisnedsættelse som den i § 1, saa har jeg med Tilfredshed modtaget denne, og saa er vi enige herom. Jeg er med Tilfredshed gaaet med hertil, fordi jeg tidligere har set, at

Partiet var betænkeligt ved og jo endogsaa paa et vist Tidspunkt positivt har modsat sig saadanne Nedsættelser som de, der her foreslaas. Sideordnet med dette er ogsaa Stillingen til Brændselshjælpen; i Fjor nægtede man mig denne, men i Aar er man gaaet med til den i den udvidede Form, som den nu har faaet. Altsaa, vi er enige om det ønskelige i, at Staten foretager saa store almindelige Prisreguleringsforanstaltninger som muligt. Naar det ærede Medlem siger, at vi alligevel vil være nødtte til at foretage kommunale Foranstaltninger, er jeg ogsaa heri enig med ham. Men naar Talen er om de almindelige kommunale Foranstaltninger, der derefter skal foretages til Bedste for de vanskeligt stillede i Kommunen, saa indtræder Dissensen, idet det ærede Medlem vil have, at disse Foranstaltninger ska træffes paa en bestemt Maade, medens jeg ønsker at stille Kommunerne frit. I sin Argumentation for, at Kommunerne skal bindes til en ganske bestemt Maade, en bestemt Maade, som vil betyde, at man paa dette Punkt berøver Kommunerne en Ret, de hidtil har haft med Hensyn til de Midler, som har været stillede til deres Raadighed — hvad enten det nu er Midler, der staar i Forhold til den tidligere Statsregulering, eller det er Midler, der stilles i Forhold til den kommende Statsregulering, vil det være Midler, som Kommunerne skal raade over — i denne sin Argumentation erklærer det ærede Medlem i to forskellige Dele af sin Tale, at det er nødvendigt. Han siger i Begyndelsen, at det vil være nødvendigt at binde Kommunerne, fordi Pengene ellers ikke vil slaa til; men naar han kommer til Slutningen af sin Tale, siger han, at man kan godt binde Kommunerne, fordi der i en Række Landkommuner slet ikke eller saa godt som ikke er Brug for Pengene. Der er virkelig ikke megen Sammenhæng mellem disse to Udtalelser. Jeg ønsker netop at stille Kommunerne frit, saaledes at de Kommuner, der kun kan faa Pengene til at slaa til ved udelukkende at anvende dem til de vanskeligt stillede, skal gøre det; men de Kommuner, der er i Stand til at yde Hjælpen i en højere social Form, ved ikke at udsondre en lille Kreds af Kommunens Beboere og give dem Understøttelse, men ved at give Rabatmærker til alle Kommunens Beboere, og som kan faa Beløbet til at slaa til dertil, skal have Ret dertil, ikke mindst fordi de har haft denne Ret i 2 Aar og har arbejdet med den og fundet Sympati hos Kommunens Beboere for den.

Spørgsmaalet om Uoverensstemmelse ligger altsaa alene paa dette Punkt her, og